

Två dar på vägen (Dalkarls-)

Korum hålls denna dag, den 10:e i ordningen, i Örsundsbro av den lokale kyrkoherden Jakobsson. Morgonen är lite sval. Det är mulet och vi står på gräsmattan utanför församlingshemmet, som varit vår förläggning. Han talar fritt ur hjärtat om att hela livet är en vandring och att vi ska stanna upp och tänka, även i andliga banor, och låta själen få ro, eller något liknande. Vi sjunger psalmen *Härlig är jorden* och startar vår vandring mot Bro.

På tunet vid Övergrans kyrka rastar vi och när det är dags att gå vidare får jag sällskap med Elke som jag "sällskapat" med tidigare under veckan då vi gick vilse uppe vid Långshyttan. Hennes syster Monika är inte med idag, är lite trött, men kommer igen imorgon. Vi har mycket att prata om medan vi går. Framför allt musik. Elvis. Jag håller ett långt anförande om idolen, före och efter hans tid i lumpen och vi glömmer tid och rum. Vi går över en bro och jag tycker att det är länge sen vi såg någon snitsel som visar oss vägen. På en skylt står det Skokloster. Men det har ju varit glest med snitslar ända sen Sala så vi trampar på utmed landsvägen. En plantskola passerar på höger sida och nu säger Elke:

- Är de ingen snitsel där borta vid vägkröken så vänder jag.

Jag tänker, tror hon att jag ska fortsätta ensam? Och vill hon bli av med mej!? Vi vänder tillbaka och jag ringer med mobilen till Per Mårthans, vår ledsagare som nöter bilratten vissa dagar.

- Såg du inte runstenen där ni ska ta av från vägen, säger han som den självklaraste sak i världen,

- Vilken runsten, skjuter jag in, har aldrig hört talas om någon runsten.

- Ske vi hemt er me biln, frågar han på värsta rättviksmål.

- Aldrig, svarar jag och snart hittar vi runstenen på vänster sida eftersom vi vänt,

Den står högt upp från vägkanten och vi går in på stigen som löper in i skogen utmed en vik av Mälaren, tror jag att det är. Stigen är kuperad och går genom tät skog utmed sjökanten.

Elke börjar bli lite trött och vill vila lite då och då. Det är sen eftermiddag och vi får så småningom sällskap av en kille som är på väg hem till Bålsta. Han är polis och måste göra sin dagliga träning och har valt att ta sej till och från jobbet till fots. Vi kommer ut på en plan väg där landskapet öppnar sej och vid ett torp sitter Yngve från Knivsta tillsammans med några vandrare. Elke vill vila mera och jag känner att jag kan lämna henne i deras trygga beskydd för nu är jag på gång och följer polisen, riktning Bålsta. Han är pratsam, trevlig och berättar att han tidigare varit stridsflygare på F16 i Uppsala. Så småningom måste våra vägar skiljas och han visar mej riktningen mot Bro. Jag kommer ut på en lång grusväg som löper parallellt med järnvägen mot Stockholm,

Efter en stunds vandring dyker det upp en skylt vid vägkanten som upplyser om Rövargrottan. Den figurerar i en av Jan Fridegårds romaner. Han bodde ju i de här trakterna som barn. En rövare räddar ett barn från att dö på denna plats kan man läsa på skylten och en vägbeskrivning talar om att det är oländig terräng och med snitslarnas hjälp ska man kunna nå den och sedan komma ut på grusvägen igen 700 meter längre fram. Jag beslutar mej för att se Rövargrottan. Vill inte missa något när jag nu gått så långt. Det är väldigt oländigt. Följer de blågula banden som nu är talrika. Ett stenkummel dyker upp på min väg och det måste vara den angivna grottan. Det är som ett stort hål mitt i kumlet. Inte så märkvärdigt. Hade lika gärna kunnat strunta i detta, tänker jag, Men vart tog de fortsatta snitslarna vägen? Beslutar att gå åt samma håll som jag hör tågen gå och fortsätter i den obanade terrängen. Jag är inte orolig att gå vilse. Plötsligt ser jag en grusväg djupt nedanför en slänt på vänster sida! Har förväntat mej den på höger sida eftersom jag vek av från vägen åt vänster. Obegripligt! Eller

så är detta en annan väg. Vägen viker av åt höger och nu passerar den under järnvägen i en viadukt. Kommer ut på en asfalterad väg som löper parallellt med spåret.

Nu inser jag att jag gått vilse, Trött är jag också, blåsorna under trampdynorna har inte blivit mindre. Det känner jag. De smärtar oavbrutet.

En enslig stuga en bit fram på vägen inger mej hopp om att få vägvisning, bara det nu är någon hemma, Jag ringer på och en dam öppnar. Där står jag med dalaflaggan på axeln och blir väldigt lättad då jag får veta att Bro ligger ”bara” fem kilometer, rakt på åt det hållet. Måste naturligtvis förklara vad jag håller på med. Och hon är väldigt förstående.

Vandrar vidare på min väg mot Bro och plötsligt, ta raa, så dyker Per upp som gubben ur lådan från en ficka i väggkanten med bil, litet campingbord, vattendunk, Gustafskorv och Leksandsknäcke. Det som jag ett tag tror är helt fel vänds och blir rätt!

- Nu är det bara fyra kilometer kvar, säger Per uppmuntrande.

Mumsar i mej Leksands med Gustafs och Örsundsbrovatten innan vi tar farväl och vandringen fortsätter på vassa stenar som tränger genom de numera så tunna sulorna i mina skor. En ny viadukt, nu ovan järnvägen leder nämligen till denna vassa grusväg, som även den löper utmed järnvägen. Hade jag vetat detta skulle jag fortsatt asfaltsvägen på andra sidan järnvägen.

Väl framme i stugan där vandrarna utspisas är det glam, stoj, musik, trångt och glada miner. Finner en plats att slå mej ned och en vänlig dam serverar mej soppa med korv i samt knäckemackor med ost. Mer mackor finns på bordet och jag stoppar i mej åtta stycken. I hörnet av det gemytliga rummet spelar en kvartett dragspel, nyckelharpor och klarinett. Det hettar i kinderna efter elva timmar på Dalkarlsvägen och en härlig trötthet och förnöjsamhet väller genom kroppen. Mätt och belåten är jag också. Som efter ett Vasalopp faktiskt.

Nu är det dags att hämta madrassen från militärlastbilen, som följer oss hela vägen från Mora med våra förnödenheter, och hitta en vrå att sova i. Finner ett ställe på golvet i källaren där madrassen placeras. Edwin och Yngve har hittat plats i andra hörnet av salen. Duscharna stängdes redan klockan sju säger dom. Nu är den över nio så jag slipper duscha. Skönt tycker jag, för då slipper jag öppna packningen som är ett enormt jobb en kväll som denna. Edwin kommer över till mej och frågar lite viskande om jag har något att dricka ur. De ligger nämligen några gubbar på andra sidan om en arbetsbänk i salen. Han har nämligen whisky att bjuda på. Hittar en kopp i ett köksskåp och får mej en slurk som gör gott. Får upp lakanen, bäddar och somnar nöjd och belåten med dagen.

Det blir morgon den 11:e dagen då jag slår upp ögonen. Klockan är ca sex och jag upptäcker nu att vi inte bor i källaren utan på nedre botten i skolan. Tre långsmala fönster breder ut sej upp vid taket utmed hela långväggen. En gardinkappa ovanför är full med dalahästar i olika färger. Passar bra när man går Dalkarlsvägen, tänker jag stillsamt där jag ligger på min madrass på golvet och drar mej. Från det angränsande rummet hörs någon som tycks ”dra timmerstockar”. Det hörs ett smattrande duggregn på fönsterblecket utanför. Yngve kommer smygande från den mörka korridoren.

- De här är inget uppmuntrande, säger han och nickar mot regnet utanför, så jag lägger mej en kvart till.

- Man får ingen transpiration, inskjuter jag i ett försök att vara rolig, men de är ingen som skrattar,

- Det har du rätt i, säger han och kryper ner i sovsäcken.

- Regnar det, hör jag någon säga inifrån salen. Det är Stickan från Rättvik som är en av gubbarna på andra sidan bänken.
- Det är lika bra att ta bussen, blir nästa kommentar, då han får ett jakande svar. Han ligger också fortfarande.
- Tänk om man fick gå på en sån här hela dagen, säger Edwin, där han står och trampar på sin decimetertjocka madrass.

Jag stiger upp och upptäcker att jag har på mej min röda T-shirt som är prydd med texten: "Masdjävlar på segertåg".

Efter en välgörande frukost är det dags för korum, som alla andra morgnar. Det sker i ett vackert andaktsrum. Elkes syster, som nu är med igen och har hjälpt mej flera morgnar att göra en fläta av mitt hår, kommer nu och erbjuder sin hjälp medan vi sitter och väntar att det ska börja. Ljus är tända på altaret och likaså tre mässingskronor till vänster i taket. En målning föreställande Jesus med ett lamm i famnen på den andra väggen. På den högra väggen hänger en väv med fjällmotiv. Det är en högtidlig stämning i det nu fullpackade andaktsrummet. Korum hålls av en kvinnlig komminister med växelvis läsning mellan församling och präst, som avslutas med en psalm.

Vi går i samlad trupp några hundra meter då det blir stopp vid bageriet Mazarinen för proviantering av förberedda smörgåsar. Jag ser nu att tätgruppen inte stannar och därmed drar iväg med raska kliv. Jag skippar provianten och sätter efter "älgarna" som jag kallar dem för deras snabba framfart under hela vandringen från första början. Småspringer bitvis för att inte tappa dem ur sikte. Så fort jag börjar gå så försvinner de bakom en krök. Nu har jag bestämt mej. Ska inte bli ensam och komma vilse denna dag. De kan ju vika av från stigen då jag inte ser dem. Vid Dalkarlsbacken är jag ifatt dem tack vare servicebilens utspisning av varm korv. Men det blir inte långvarigt. Hinner knappt få i mej ett par korvar förrän de är borta igen. Fortsätter att jaga dem på det sättet hela dagen. Småjoggar så fort avståndet blir så stort att jag tappar dem ur min åsyn.

Får se lilla sköterskan och en kille vika av åt höger i andra ändan på en hage några hundra meter bort. Beslutar mej för att gena under stängslet och snedda över hagen för att komma ifatt dem. Kryper under stängslet. Vattenflaskan måste ha gått upp i jackfickan för jag blir alldeles genomsur på ena benet efter den ruschen. Ser dem försvinna i fjärran trots att jag genar. Nu befinner jag mej på IKEAs parkering i Kungsängen, tror jag. Får springa mellan bilarna med flaggan över axeln. De måste vara en dråplig syn för de fredagshandlande förortsborna! Får kontakt med "älgarna" igen. Nu är det ca en halv mil kvar till Solna och jag gör ett sista ryck och springer, just det springer, oavbrutet tills jag är ikapp täten. Blir med ända in i mål som är vandrarhemmet i Solna denna dag, Puh.

Roine Lundin
Vitjarbin